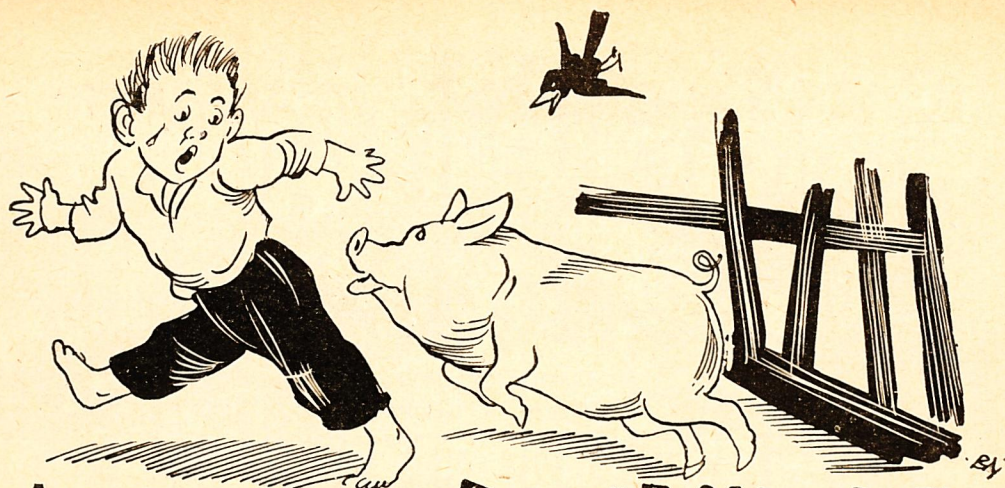

МАЛКИЯТЪ ЛЪЖЕЦЪ

— Личко, тука ли си? — попита дѣдо Тихо.

— Тука съмъ, дѣдо!

— На ти петъ лева да ми купишъ захаръ на бучки, да си сваря горещъ чай!

И нали бѣше слѣпъ, дѣдо Тихо подаде паритѣ и зачака.

Личко, рошавъ като мече, скочи и приближи слѣпия старецъ. Но ушитѣ му бѣха задръстени съ калъ, защото рѣдко се миеше, не чу добре и пакъ попита:

— Какво да купя, дѣдо?

— Захаръ на бучки, да си сваря единъ горещъ чай, че нѣщо ми дере гърлото!

Личко взе паритѣ съ два прѣста, на които стърчеха дълги, почернѣли нокти, като на орле. Голѣмата ножица, окачена на стената, пожълтѣла отъ ръжда, въздъхна:

— Отъ какъ ослѣпѣ тоя дѣдо Тихо, нѣма кой да ме откачи отъ стената, че да изрѣжа ноктитѣ на този немирникъ. Станалъ е като ястребъ!

Пакетчето съ памука, замрежено отъ прахъ, се обади:

— Тукъ ще си умра! Нѣма една ржчица да ме навие на кибритена клечка, да почисти ушитѣ на тоя пакостникъ, ами сж станали като нечистени кумини и не чуватъ, какво имъ се говори!

Личко се затече къмъ вратата, но се спрѣ, извърна глава и рече:

— Дѣдо, бонбони да си купя ли?

— Хубаво де, купи си за едно левче! Ама бързай и не се заплесвай да не изгубишъ паритѣ!

Личко изхвъркна навънъ.